

SAPER

www.saper.com.pl

PISMO STOWARZYSZENIA SAPERÓW POLSKICH

Nr 2(57) 2016

WARSZAWA

ROK XVI

Kwartalnik
dofinansowano
z dotacji
Ministerstwa
Obrony
Narodowej

Foto: Alina Nowacka

Wojskowe Zakłady Inżynieryjne S.A. w Dęblinie

Prezentujemy Czytelnikom „Sapera” pierwszy fragment monografii poświęconej Wojskowym Zakładom Inżynieryjnym S.A.

Okres działalności firmy od jej powstania można scharakteryzować jako czas stopniowego rozwoju oraz budowania pozycji przedsiębiorstwa w sektorze wojskowym. Postęp oparty był na wieloletnim doświadczeniu kadry inżynieryjnej, przy jednoczesnym stosowaniu innowacyjnych technologii i najnowocześniejszych metod produkcyjnych. Bogata i skomplikowana historia tworzona przez liczne grono wspaniałych pracowników, ich niejednokrotnie ciężką i niezwykle wyczerpującą pracę. Przeobrażenie się z dość ubogich Wojskowych Warsztatów Remontowych w latach pięćdziesiątych do nowoczesnego przedsiębiorstwa, jakim są obecnie Wojskowe Zakłady Inżynieryjne S.A. w Dęblinie doczekała się opisanie. Powstała *Monografia* poświęcona wszystkim pracownikom, którzy w niekwestionowany sposób, swoją ciężką pracą, oddaniem przyczynili się do budowy i prestiżu dzisiejszych Zakładów.

Wojskowe Zakłady Inżynieryjne w Dęblinie kontynuują tradycję i działalność Wojskowych Zakładów Naprawczych, które powstały Zarządzeniem Ministra Obrony Narodowej Nr 108/MON z dnia 24 grudnia 1958 r. na bazie Warsztatów Remontowych I. Centralnej Składnicy Sprzętu Inżynieryjnego. Jako Zakłady budżetowe WZN w Dęblinie działały przez rok, Zarządzeniem Ministra Obrony Narodowej Nr 024/MON z dnia 23 grudnia 1959 r. zostały z dniem 1 stycznia 1960 r. przekształcone w gospodarstwo pomocnicze. Taki status obowiązywał WZN w Dęblinie do 8 października 1964 r., Zarządzeniem Ministra Obrony Narodowej Nr 63/MON utworzone wówczas zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Wojskowe Zakłady Naprawcze – Dęblin”. Działalność przedsiębiorstwa sprawowała się do naprawy i produkcji sprzętu inżynieryjno-saperskiego. Nadzór nad Zakładami powierzono Ministrowi Obrony Narodowej, zaś bezpośrednio podlegały pod Szefa Wojsk Inżynieryjnych MON, którego wytyczne dla przedsiębiorstwa były wiążące. Zarządzeniem Ministra Obrony Narodowej Nr 24/MON z dnia 15 kwietnia 1982 r. w celu ujednoczenia nazw niektórych przedsiębiorstw państwowych, a także dostosowaniu do wykonywanych przez nie zadań, dotychczasową nazwę zmieniono na „Wojskowe Zakłady Inżynieryjne”. WZInz. zostały od 1 stycznia 2008 r. skomercjalizowane i przekształcone w jednoosobową Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Wojskowe Zakłady Inżynieryjne S.A. Szczególne znaczenie dla funkcjonowania Spółki ma konsolidacja Grupy PGZ S.A. Na mocy umowy wniesienia od dnia 29 maja 2014 r., pełnoprawnym właścicielem

WZInz S.A. jest Polska Grupa Zbrojeniowa S.A. Prezesem Zarządu i Dyrektorem Naczelnym jest mgr Bernard Ściechowski, którego założeniem są inwestycje dążące do zwiększenia produkcji i modernizacji w Zakładach sprzętu inżynieryjnego stosowanego w Siłach Zbrojnych.

Historia Zakładu rozpoczyna się w pierwszych latach po II wojnie światowej. Po wielu remontach i pracach adaptacyjnych zniszczonych częściowo, zabytkowych budowach fortecznych dawnej cytadeli Dęblin, zostały ulokowane przy I. Centralnej Składnicy Sprzętu Inżynieryjnego Warsztaty Remontowe. Wojskowe Zakłady Naprawcze w 1959 r. jako warsztaty remontowe zostały wydzielone z I. CSSI w celu lepszego wykorzystania istniejącego potencjału produkcyjnego. Zostały im przydzielone w 1959 r. budynki: warsztatu mechanicznego i warsztatu stolarskiego, budynek tartaku, kotłowni, dwa budynki garażowe i trzy wiaty. Ówczesne międzynarodowe uwarunkowania geopolityczne były powodem przyspieszonego rozwoju przemysłu zbrojeniowego w Polsce. Dowództwo Układu Warszawskiego rozpoczęło modernizację wszystkich rodzajów Sił Zbrojnych w tym również Wojsk Inżynieryjnych. Siły Zbrojne PRL zostały wyposażone głównie w sprzęt produkcji i na licencji radzieckiej, w tym sprzęt inżynieryjny do budowy umocnień fortyfikacyjnych, wszelkiego rodzaju prac ziemnych oraz sprzętu przeprawowego. Większość uzbrojenia była zbudowana na ciężkich podwoziach gąsienicowych lub podwoziach samochodowych, z dużym ciężarem własnym o wielkogabarytowej budowie. Ubogie wyposażenie hal produkcyjnych Wojskowych Zakładów Naprawczych w urządzenia dźwigowe, w maszyny remontowe oraz ich mała powierzchnia produkcyjna uniemożliwiała wykonywanie napraw głównych, jak i modernizacji sprzętu.

Koniecznością było zwiększenie zdolności remontowej i produkcyjnej, co wiązało się z pilną rozbudową infrastruktury i parku maszyno-narzędziowego Zakładów, przeprowadzaniem szkoleń żołnierzy i kadry technicznej Jednostek Wojskowych w zakresie eksploatacji sprzętu inżynieryjnego. Zaangażowanie i determinacja wielu pracowników w tym personelu kierowniczego w rozbudowę i rozwój, przyczyniło się do zrealizowania wielu zadań inwestycyjnych na niespotykaną skalę w historii Zakładu.

c.d. w następnym numerze